

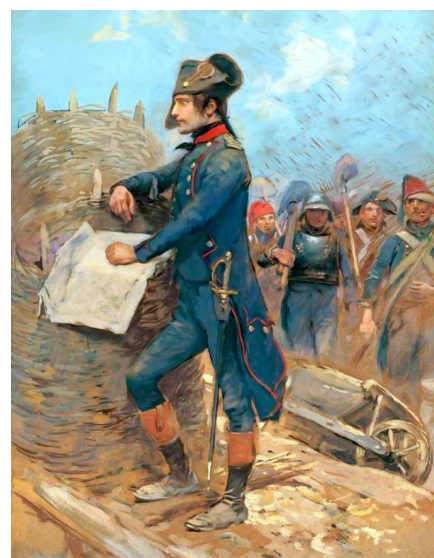
1778 nastupuje Napoleon, který se narodil na italské Korsice, do vojenské školy ve Francii. Francouzsky mluví dost špatně - kvůli čemuž si zažije šikanu, které ovšem čelí. Je však dobrým studentem a je přijat na prestižní vojenskou školu v Paříži (École militaire). Specializuje se zde v oboru dělostřelectví.

1789 v rámci armády se Napoleon se svým plukem připojuje k povstalcům a samotné revoluci. V revoluci vidí příležitost i pro svůj kariérní postup, protože podle nových ideálů se zohledňují schopnosti a ne urozenost.

1793 se stal díky svému vojenskému úspěchu u města Toulon (které bylo proti revoluci) ve svých pouhých 24 letech brigádním generálem.

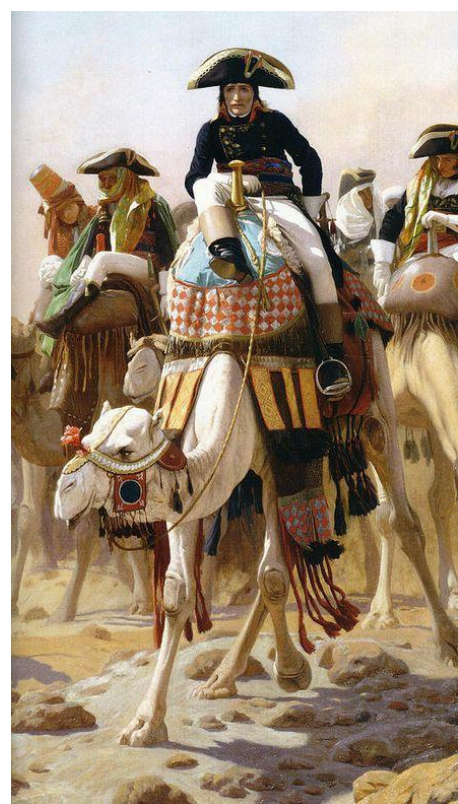
1796 velel italské armádě (část Itálie patřila Francii) a vzal si za manželku o šest let starší Josefínu.

1797 v čele italské armády porazil rakouské síly, které byly v té době již ve válce s Francií.

1798 podnikl vojenskou expedici do Egypta, aby tam způsobil škody dalšímu nepříteli Francie - Velké Británii. Mimo to si s sebou přivedl vědce, kteří si odnesli spoustu artefaktů starověkého Egypta včetně Rosettské desky, díky které byly rozlušťeny egyptské hieroglyfy. Vojensky však byla výprava neúspěchem.

1799 byl mezi muži, kteří svrhli v Paříži vládu Direktoría (vláda která nastoupila po jakobínském teroru). Nastolili společně tzv. vládu tří konzulů. V jejich pravomoci bylo iniciovat tvorbu všech zákonů, jmenovat ministry a činitele, vyhlášovat válku a uzavírat mír. Francouzi tento převrat uvítali, protože toužili po stabilitě. Brzy získal Napoleon převahu a stal se prvním konzulem.

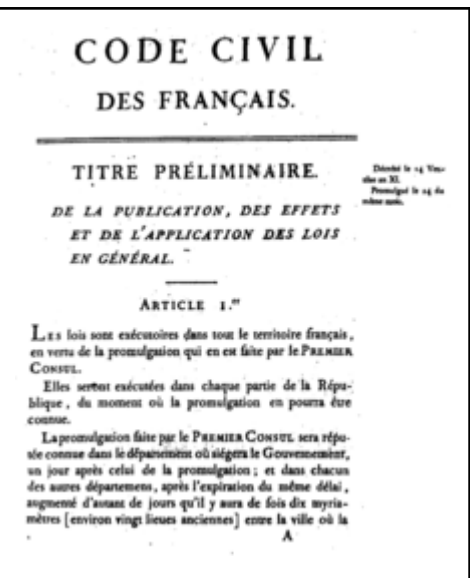
1800 si Napoleon nechal svou funkci potvrdit ve veřejném hlasování všech mužů nad 21 let (plebiscit) a pro svou oblíbenost jejich hlasy snadno získal. Vypracoval novou ústavu, vyprázdněnou státní kasu postupně zacelil důsledným spořením, kontrolou vynaložených financí, daňovou politikou.

1802 se nechal potvrdit doživotním konzulem. Francie je formálně republikou, je posílena centralizace státní moci, zrušena volená samospráva, do čela departementů jsou jmenování úředníci.

1803 nechává Napoleon vydat občanský zákoník Code de Civil, který byl vzorem pro Evropu; potvrzoval zrušení feudálních závazků, stanovoval nedotknutelnost soukromého vlastnictví, zrušení šlechtických titulů a majetkové změny. Dále zaváděl řád čestné legie; vyjadřoval zájmy buržoazie, stanovil pravidla kapitalistické společnosti, posiloval autoritu otce jako hlavy rodiny.

1804 se Napoleon sám korunoval císařem. A následně zahájil vítěznou cestu Itálií, kde se nechal korunovat italským králem. Jeho zákony na jedné straně umožňovaly ekonomický rozvoj a podporovali vzdělání, na druhou stranu ale také využíval cenzuru a tajnou policii.

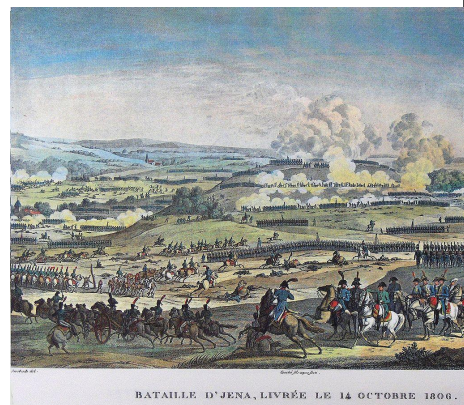
Proti Napoleonovi vzniká další zahraniční koalice, kterou ovšem Napoleon se svou novou velkou armádou, jejíž vojáci jsou mu naprosto oddaní, porazí v roce 1805 u Slavkova na Moravě, v tzv. bitvě tří císařů (on, rakouský císař a ruský císař).

Téhož roku, 1805, je však Napoleonovo loďstvo poraženo u Trafalgaru britským admirálem Horatiem Nelsonem. Velká Británie tak zůstává před Napoleonem v bezpečí, jako jedna z mála evropských zemí.

V roce 1806 obsadil Napoleon německé státy a ukončil tak Svatou říši římskou (962 – 1806). Na jejím místě vzniká tzv. Rýnský spolek. Z Berlína vyhlásil Napoleon kontinentální blokádu Anglie, tj. zakázal prodej a nákup zboží s Anglií. Tím ji chtěl odříznout a naopak podpořit trh francouzský.

Josef Bonaparte, Napoleonův bratr a neapolský král, byl za přítomnosti španělských a amerických zástupců prohlášen v Bayonne za krále Španělska a v červenci 1808 vstoupil do Madridu.

Španělský národ se ale touto novou, z ciziny dosazenou vládou cítil ponížen a odmítl ji proto akceptovat. Vede proti Francouzům partyzánskou válku.

V červnu 1812 velká armáda (až 500 000 vojáků různé národnosti) začala tažení do Ruska, protože to porušilo blokádu a uvalilo cla na francouzské zboží. Napoleon se snažil dobýt Rusko a proniknout do Indie, čímž by pokořil Anglii.

Výprava do Ruska se stala Napoleonovým totálním neúspěchem. Ruská armáda vedená maršálem Michailem Kutuzovem vtáhla Napoleona dovnitř Ruska a vyhýbala se přímému střetu.

Raději svá města (vč. Moskvy) pálili, než aby padly Napoleonovi do rukou zásoby. V listopadu 1812 Kutuzov učinil na Napoleona poslední útok (na řece Berizině), z velké armády zbylo méně než 40 000 vojáků.

Roku 1813 byl Napoleon poražen v bitvě u Lipska (Rakouskem, Pruskem a Ruskem, tzv. „bitva národů“). Byly mu nabídnuty poměrně výhodné smírné podmínky, se kterými se ale nechtěl smířit. Chtěl všechno, nebo nic.

1814 byl Napoleon donucen odstoupit. Byl zajat a odvezen na ostrov Elba. Byl mu ponechán titul císaře a důchod 2 miliony franků ročně. Na francouzský trůn vrátili vítězné mocnosti původní dynastii - Bourbony (bratra popraveného krále). Ludvík XVIII. potvrdil nové revoluční rozdělení majetku i Napoleonův zákoník.

